

Тренутно је у жижи занимања, од звезда нашег атлантистичког НВО сектора, Џинко Грухоњић, о коме сам прошли пут писао, а и у овом чланку ћу се на њега доцније вратити. Али, његов сјај привремено је заклонио једну другу НВО првакињу, Аиду Ћоровић, чији је случај можда још бољи показатељ стања не само у овдашњем "цивилном сектору", већ и у медијима, па и у друштву.

Сви који мало дуже памте сећају се да је Ћоровићева своју НВО каријеру започела 1994. у Новом Пазару, као лидер НВО Urban-in. Критиковала је рат и национализам, а њено главне поље деловања била је муслиманска (бошњачка) заједница у Рашкој (Санџаку), у којој је промовисала "грађанске вредности".

Тако је било све до 2013. године, када је започела њена транзиција из "критичарке бошњачког национализма" у "критичарку српског национализма", односно њена селидба из Новог Пазара у Београд, где се затим и уздигла у хероину борбе против "српског фашизма" (Аида Ћоровић, 2021: "[Србија је фашистичко друштво](#)").

Како се десило да се једна од ретких грађанских критичарки бошњачке заједнице приметне у само још једну ватрену боркињу против "великосрпског национализма"? Преломни тренутак се, рекао бих, десио 2011. када је Ћоровићева у листу "Данас" објавила [чланак](#) у коме је критиковала један скуп младих муслимана.

На том скупу су, наиме, девојке ритуално позване да се покрију, што су дванаест њих и учиниле (снимак [овде](#)). Аида Ћоровић је у свом чланку осудила "помодан приступ у ношењу хиџаба иза кога не стоји ништа друго до деградирајући став да жена саму себе доживљава као трговинску робу са сертификатом понуђену на брачном тржишту". Наиме, како је објаснила Ћоровићева, "није реткост да у граду у ком се, мање-више, сви познајемо (мисли се на Нови Пазар – С. А.), девојке које имају [озб](#)

[иљну наркоманску прошлост](#)

, а неретко им је то и садашњост, прибегавају покривању и на тај начин ['перу' своје биографије](#) и социјални живот".

Ђоровићева је, затим, јавно позивање девојака да се покрију назвала "новом папазјанијом 'скуваном' у кухињи великог мајстора манипулације масама, спин-доктора муфтије Зукорлића". Оптужила је [Зукорлића](#) да има "потпуну контролу свега што се дешава у Исламској заједници и око ње", и да "полако, али сигурно, додаје циглу по циглу својој [малој џамахирији](#) у којој ће бити неприкосновени вођа и власник свега што у том вилајету дише и хода".

А оно што је, затим, психолошки вероватно било одлучујуће да наша активисткиња промени "поље рада", било је то што је "Данас", после њеног текста, као одговор, објавио један крајње увредљив [текст](#) Аиде Рашљанин, председнице Муслиманског омладинског клуба Исламске заједнице у Србији (која је, на поменутом скупу, и позивала остале девојке да се покрију).

Рашљанинова је, наиме, у том чланку, на "вријеђање чедних муслиманки и њихову успоредбу с трговачком робом, наркоманијом и социјално девијантним особама", одговорила отворено дисквалификујући Ћоровићеву. "Када год неко лице", написала је она, "без биографије, без факултетског образовања, без кучета и мачета, исфрустрирано личним животним неуспјехом, у самом врхунцу климакса, жели скренути пажњу на себе, ухљеби се у какву невладину организацију, прикопча на неки фонд".

Називајући је надимком "Шица", Рашљанинова се запитала како "особа са средњошколском спремом, дакле чак и без факултетске дипломе, без икаквих релевантнијих референци у биографији, само са печатом локалне невладине организације, па чак и наглашено исфрустрирана неуспјехом у личном 'цендер' животу (у јеку климакских надражаја), може бити толико значајан фактор да јој се посвећује такав медијски простор"

Називајући је надимком "Шица", Рашљанинова се запитала како "особа са средњошколском спремом, дакле чак и без факултетске дипломе, без икаквих релевантнијих референци у биографији, само са печатом локалне невладине организације, па чак и наглашено исфрустрирана неуспјехом у личном 'цендер' животу (у јеку климакских надражаја), може бити толико значајан фактор да јој се посвећује такав медијски простор".

То се, по Рашљаниновој, може разумети само као "[директан политички утицај Шициних ментора и на србијанске медије](#)". Она је протестовала зашто "било који србијански медиј осигурава простор психички неуравнотеженим и нимало релевантним особама да расправљају о стварима које ни површно не познају, а камоли да имају интелектуалну и научну тежину исте критизирати".

Да ли мислите да би "Данас" овакав текст објавио да је његова оштрица била усмерена према боркињи против српског национализма? Наравно да не би. Али, када је реч о унутарсанџачким споровима, онда овај увредљиви спис Рашљанинове одмах постаје, како је објаснио "Данас" у [редакцијском одговору](#) на критике, ипак "[врло релевантна информација](#)" за јавност о каквом се типу мишљења ради у неким муслиманским круговима".

Пљување по Србији као уносан посао

Пише: Слободан Антонић
уторак, 02 април 2024 18:14

Друштвени притисак на Ћоровићеву у Новом Пазару довео је затим до тога да јој је у новембру 2013. [додељена стална полицијска пратња](#), после чега је она [протестно напустила](#) водећи положај у својој НВО – и потом прешла за посланицу ДС у Скупштини Србије (2014-2016).

Након истека посланичког мандата остала је Београду и – тако смо добили још једну боркињу против српског национализма и фашизма. Од тада је Ћоровићева, у "грађанској Србији", под апсолутном заштитом: листу "Данас" више не би пало ни на крај памети да објави и најблажу критику било чега што каже или уради наша хероина, а камо ли некакве личне увреде.

Сада се враћам на Динка Грухоњића и његове скандалозне клевете против Београда, Срба, Србије и Републике Српске, које [крећу још од 2008. године](#), и трају [у једном срамотном низу](#) све до данас. Могли бисмо се запитати зашто Грухоњић мало не "шара", па осим српског не критикује и друге национализме у Војводини – мађарски, хрватски, украјински... или културрасизам наводне "[војвођанске нације](#)"
?

Одговор је јасан – једино је "српски национализам" не само најбезбедније, већ и најunosније нападати.

Одговор је јасан – једино је "српски национализам" не само најбезбедније, већ и најunosније нападати.

По тумачењу наших грађанистичких професора права – а смео бих се кладити да строго формално заправо не греше – у Србији се "говор мржње" не може односити на Србе.

Како је то објаснила професорка Весна Ракић Водинелић, [КЗ](#) чл. 387 ст. 4 – "заговарање или подстрекивање на мржњу... засновану на верској припадности, националности... казниће се затвором од три месеца до три године" – не тиче се напада на Србе:

"Наравно да не може већина бити дискриминисана говором мржње, јер је свака већина јача и доминантна. Не постоји у Србији говор мржње према Србима, јер би то значило да су они мањина, а они то нису" ([овде](#) ; на ово упозорава и [Ћирјаковић](#) 218).

Као што је то иронично формулисао и [Слободан Владушић](#) (стр. 83), "кључна теоријска наратива Мегалополиса јесте да већина никада није угрожена". То значи да за Србе и Србију можете да кажете било шта, за то нећете одговарати – не само правно, већ што је важније ни у јавности.

У том смислу, када Динко Грухоњић каже да се у Србији "[слави смрт, а људски живот вриједи колико један метак. Или трзај ножа](#)", онда је таква реченица самоочигледно неистинита (дакле, клевета) – јер да је истинита, она фактички не би ни могла бити изговорена. Али, никоме у "грађанској Србији" ова белодана клевета неће засметати – ни толико да кредибилитет Грухоњића, као "новицара" и "професора" и најмање буде доведен у питање, па да се можда његови искази и о другим стварима макар мало узимају с резервом.

Или када Грухоњић о Србима буквално говори као о "људима [чудних физиономија и неартикулисаног језика](#) ", проричући да ће им у будућности "[ноге бити све краће, а погледи све тупљи](#)", а чија деца – јер се његове увреде простиру и на децу – желе "само [да доврше покољ који су им очеви започели](#)" (sic!), онда то није расизам – не у правном смислу [КЗ](#) чл. 387 ст. 4, за који нас је професорка Ракић Водинелић већ лепо подучила да не важи за Србе – већ у друштвеном смислу елементарне грађанске пристојности. Али не, ни то неће и не може дотаћи нашу "грађанску Србију" – па шта, човек се мало занео у критици српског национализма, уу јака ствар, шта мари...

Чак и када Грухоњић дирне у оно што је "грађанској Србији" најсветије – њен Београд-свет, дакле када каже за Београд: "Тешко је веровати да може да постоји таква концентрација зла на тако малом простору", или кад објављује како се "задах клеронационализма и шовинизма из Београда поново покушава проширити Балканом. (...) тај смрад мора престати!" – чак ни онда нема везе – не мисли он на нас већ на нацоше, то је само сликовити речник, и ми Србију зовемо Смрдија...

Чак и када Грухоњић дирне у оно што је "грађанској Србији" најсветије – њен Београд-свет, дакле када каже за Београд: "[Тешко је веровати да може да постоји таква концентрација зла на тако малом простору](#)", или кад објављује како се "[задах](#) клеронационализма и шовинизма из Београда поново покушава проширити Балканом. (...) [тај смрад мора престати](#)"! – чак ни онда нема везе – не мисли он на нас већ на нацоше, то је само сликовити речник, и ми Србију зовемо [Смрдија](#)

...

Уз безбедност, критика "српског национализма" вам компаративно, отвара и врата успеха, па ћете тако с много мање труда остварити финансијска, друштвена, па и академска постигнућа, него што је то уобичајено. О правој поплави донација за Грухоњићеву НВО писао сам [прошли пут](#), а раније сам већ анализирао и академско

Пљување по Србији као уносан посао

Пише: Слободан Антонић
уторак, 02 април 2024 18:14

чудо од Грухоњићевог доктората ([овде](#) 41-42). Немам никакве сумње да би се многе колеге које данас потписују петиције за заштиту Грухоњићевих "академских слобода" и саме стресле од "квалитета" његове академске продукције – али, као што то с горчином написа професор Часлав Копривица, Динко који "

[од академских квалификација има једино србофобију](#)

" показује да у данашњој Србији, нажалост, некад и само то уме да буде довољно да се догура до универзитетских звања.

Милоша Ковића, коме су Енглези на енглеску тему објавили књигу у Oxford University Press (што је практично немогуће, али се ипак десило), хтели су да избаце с нашег Универзитета због "[неквалификованости](#)". Али је зато Грухоњић – који не зна чак ни да постави хипотезе у свом "докторату" – "угледни универзитетски професор", кога универзитет мора да пази као мало воде на длану.

Тако је то у земљи која је [\(полу\)колонија](#), с [културом аутошовинизма](#) као преовлађујућом. И док се не реши тај базични проблем – тешко да може и да буде другачије.

[\(РТ\)](#)